

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Viktora Kučery a soudců JUDr. Lenky Matyášové a JUDr. Jakuba Camrdy v právní věci žalobce: **V. H. L.**, zast. Mgr. Markem Eichlerem, advokátem se sídlem Nekázanka 20, Praha, proti žalované: **Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**, se sídlem náměstí Hrdinů 3, Praha, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 1. 4. 2025, č. j. 175 A 6/2024-59,

t a k t o :

- I. V řízení **se pokračuje**.
- II. Rozsudek Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 1. 4. 2025, č. j. 175 A 6/2024-59, **se ruší**.
- III. Rozhodnutí Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců ze dne 29. 1. 2024, č. j. MV-202593-4/SO-2023, **se ruší** a věc **se vrací** žalované k dalšímu řízení.
- IV. Žalovaná **je povinna** zaplatit žalobci na náhradě nákladů řízení částku 31 550 Kč do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám jeho zástupce Mgr. Marka Eichlera, advokáta se sídlem Nekázanka 20, Praha.

O d ů v o d n ě n í :

1. Vymezení věci

[1] Kasační stížností se žalobce (dále jen „stěžovatel“) domáhal zrušení v záhlaví uvedeného rozsudku, kterým Krajský soud v Ústí nad Labem (dále jen „krajský soud“)

zamítl žalobu proti rozhodnutí žalované ze dne 29. 1. 2024, č. j. MV-202593-4/SO-2023; tímto rozhodnutím žalovaná zamítla odvolání stěžovatele a potvrdila usnesení ze dne 12. 10. 2023, č. j. OAM-27746-10/DP-2023, kterým Ministerstvo vnitra (dále též „správní orgán I. stupně“) podle § 66 odst. 1 písm. c) zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), zastavilo řízení ve věci žádosti stěžovatele o prodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu na území České republiky za účelem společného soužití rodiny.

[2] Dne 26. 7. 2023 stěžovatel podal uvedenou žádost, u níž správní orgán I. stupně shledal podstatné vady, a proto stěžovatele vyzval k jejich odstranění – konkrétně ho s odkazem na § 44a odst. 4 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), vyzval, aby doložil: (i) doklad prokazující, že úhrnný měsíční příjem rodiny po sloučení odpovídá podmínkám podle § 42b odst. 1 písm. d) zákona o pobytu cizinců, a (ii) doklad o cestovním zdravotním pojištění po dobu pobytu, jakož i doklad o zaplacení pojistného uvedeného v tomto dokladu. Ve stanovené lhůtě, tj. do 29. 9. 2023, stěžovatel tyto doklady nedoložil. Následně, dne 5. 10. 2023, předložil pouze pracovní smlouvu své matky a výplatní pásky za duben a květen 2023. Správní orgán I. stupně proto řízení zastavil (viz výše).

[3] Usnesení o zastavení řízení bylo stěžovateli doručeno dne 25. 10. 2023; téhož dne stěžovatel správnímu orgánu I. stupně předložil pojistnou smlouvu ohledně zdravotního pojištění na období od 14. 10. 2023 do 13. 8. 2025, doklad o zaplacení pojistného a potvrzení, že studuje jednoletý kurz anglického a českého jazyka.

[4] Usnesení o zastavení řízení stěžovatel napadl odvoláním, které žalovaná výše uvedeným rozhodnutím zamítla a uvedla, že stěžovatel na výzvu ani dodatečně ke dni vydání napadeného usnesení nedoložil doklad o cestovním zdravotním pojištění. Pokud jde o dodatečně doloženou pojistnou smlouvu o uzavřeném zdravotním pojištění, včetně dokladu o zaplacení pojistného a průkazu pojištěnce s platností od 14. 10. 2023 do 13. 8. 2025, poznamenala žalovaná, že k těmto dokladům nelze přihlédnout, neboť se zde uplatní koncentrace řízení (§ 82 odst. 4 správního řádu). Nadto podle názoru žalované byl stěžovatel požadující prodloužení dlouhodobého pobytu povinen dodat doklad o zdravotním pojištění na celou dobu pobytu, tj. s platností od 27. 7. 2023, nikoli jen doklad o aktuálním zdravotním pojištění. K tomu, že je stěžovatel nezletilou osobou, má zázemí na území ČR a návrat do domovského státu by byl obtížný a finančně náročný, žalovaná připomněla, že řízení bylo zastaveno, a tak nebyl prostor pro posuzování přiměřenosti dopadů rozhodnutí do rodinného a soukromého života stěžovatele.

2. Rozhodnutí krajského soudu

[5] Proti odvolacímu rozhodnutí podal stěžovatel žalobu, kterou krajský soud neshledal důvodnou, a proto ji podle § 78 odst. 7 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), zamítl.

[6] Krajský soud v odůvodnění rozsudku vysvětlil, že v daném případě se jednalo o správní řízení zahájené na žádost stěžovatele, a proto na něm ležela primární povinnost

pokračování

aktivně jednat a předkládat doklady požadované zákonem. Tomu stěžovatel nedostál. Do vydání rozhodnutí správního orgánu I. stupně doložil jen část dokladu o úhrnném měsíčním příjmu rodiny po sloučení, doklad o zdravotním pojištění a jeho zaplacení nedoložil. Nebylo proto možno meritorně posoudit, zda stěžovatel splňuje zákonem požadované předpoklady k prodloužení pobytu a podle krajského soudu správní orgán I. stupně správně v souladu se zákonem řízení zastavil. S ohledem na koncentraci řízení na uvedeném nic nemění ani dodatečné doložení dokladů ke zdravotnímu pojištění, k němuž došlo v den, kdy bylo stěžovateli doručeno rozhodnutí o zastavení řízení. Nadto je dle krajského soudu jasné, že ani dodatečně dodané doklady v rámci odvolacího řízení nebyly kompletní.

[7] Krajský soud nepřisvědčil ani námitce, že se správní orgány nezabývaly přiměřeností dopadů rozhodnutí do soukromého a rodinného života stěžovatele a neprovedly v této souvislosti jeho výslech. Za situace, kdy se správní orgány nezabývaly žádostí meritorně, nebyly povinny posuzovat přiměřenost, a tudíž ani provádět výslech stěžovatele či zjišťovat další skutkové okolnosti dopadu rozhodnutí do jeho života.

3. Kasační stížnost a vyjádření žalované

[8] V kasační stížnosti proti rozsudku krajského soudu stěžovatel v první řadě zpochybnil splnění podmínek pro zastavení řízení. Vady žádosti byly odstraněny dříve, než bylo v daný den (25. 10. 2023) převzato rozhodnutí správního orgánu I. stupně ze strany zmocněného zástupce stěžovatele. Tímto se krajský soud nezabýval. Stejně tak se nezabýval tím, zda je nutné trvat na formalistickém postupu žalované v důsledku koncentrace řízení, ač bylo zřejmé, že kladnému vyřízení žádosti nic nebránilo. Podle stěžovatele jeho zmocněnec vše potřebné doložil; poukázal přitom na to, že správní orgány vycházejí ze skutkového stavu ke dni vydání rozhodnutí (tzn., že pro rozhodnutí bylo podstatné, že pojištění je aktuálně platné).

[9] Dále stěžovatel zdůraznil, že postupem správních orgánů přišel o pobytové oprávnění v České republice, ačkoli zde má svou matku, s níž byl sloučen, a jeho případná možnost návratu z Vietnamu je v podstatě nulová – díky novele zákona o pobytu cizinců nelze žádat o pobyt za účelem sloučení rodiny v případě osob starších 18 let, i když se připravují na budoucí povolání. Podle stěžovatele tak dojde *de facto* k rozdělení jeho rodiny.

[10] Na základě uvedeného stěžovatel navrhl, aby Nejvyšší správní soud napadený rozsudek zrušil a věc vrátil krajskému soudu k dalšímu řízení.

[11] Žalovaná ve vyjádření ke kasační stížnosti navrhla její zamítnutí. Odkázala na napadený rozsudek, jakož i své rozhodnutí, a dodala, že stěžovatel nepřináší žádnou argumentaci, která by nezazněla, resp. byla s to zpochybnit přijaté závěry, na nichž žalovaná trvá.

4. Posouzení věci Nejvyšším správním soudem

[12] Nejvyšší správní soud (NSS) nejprve posoudil formální náležitosti kasační stížnosti a shledal, že byla podána včas, směřuje proti rozhodnutí, proti němuž je podání kasační stížnosti přípustné, a stěžovatel je řádně zastoupen advokátem.

[13] Usnesením ze 4. 8. 2025, č. j. 5 Azs 80/2025-46, Nejvyšší správní soud řízení o kasační stížnosti přerušil podle § 48 odst. 3 písm. d) s. ř. s., protože rozšířenému senátu NSS byla pod sp. zn. 8 Azs 99/2023 předložena k posouzení otázka: „*Má správní orgán posuzovat přiměřenost dopadů rozhodnutí do soukromého a rodinného života cizince podle § 174a odst. 1 zákona o pobytu cizinců i v případě, kdy je řízení o žádosti o vydání (prodloužení doby platnosti) povolení k dlouhodobému pobytu zastaveno?*“ Zodpovězení této otázky je podstatné pro nyní projednávanou věc, neboť stěžovatel v kasační stížnosti zdůraznil tíhu dopadů rozhodnutí do jeho soukromého a rodinného života, přičemž žalovaná ani krajský soud se přiměřeností těchto dopadů nezabývali právě s odkazem na to, že se toto posouzení v případě zastavení řízení neprovádí.

[14] Rozsudkem ze dne 5. 11. 2025, č. j. 8 Azs 99/2023-65, rozšířený senát NSS rozhodl o předložené otázce, a důvod pro přerušení řízení tak odpadl. Nejvyšší správní soud proto vyslovil, že se v řízení pokračuje (§ 48 odst. 6 s. ř. s.).

[15] S ohledem na skutečnost, že se jedná o věc, kterou před krajským soudem rozhodoval specializovaný samosoudce, se Nejvyšší správní soud ve smyslu § 104a odst. 1 s. ř. s. zabýval otázkou, zda kasační stížnost svým významem podstatně přesahuje vlastní zájmy stěžovatele. V opačném případě by musel v souladu s uvedeným ustanovením odmítnout kasační stížnost jako nepřijatelnou. Výklad zákonného pojmu „*přesah vlastních zájmů stěžovatele*“, který je podmínkou přijatelnosti kasační stížnosti, provedl Nejvyšší správní soud ve svém usnesení ze dne 26. 4. 2006, č. j. 1 Azs 13/2006-39, č. 933/2006 Sb. NSS. Podle tohoto usnesení je kasační stížnost přijatelná v následujících typových případech: (1) kasační stížnost se dotýká právních otázek, které dosud nebyly vůbec či nebyly plně řešeny judikaturou; (2) kasační stížnost se týká právních otázek, které jsou dosavadní judikaturou řešeny rozdílně; (3) kasační stížnost bude přijatelná pro potřebu učinit judikaturní odklon; (4) pokud by bylo v napadeném rozhodnutí krajského soudu shledáno zásadní pochybení, které mohlo mít dopad do hmotněprávního postavení stěžovatele.

[16] V nyní souzené věci Nejvyšší správní soud v návaznosti na závěry zmíněného rozsudku rozšířeného senátu shledal, že došlo k zásadnímu pochybení krajského soudu při posuzování přiměřenosti dopadů rozhodnutí do rodinného a soukromého života stěžovatele. Kasační stížnost proto zdejší soud shledal přijatelnou, přistoupil k jejímu meritornímu posouzení a dospěl k následujícímu závěru.

[17] Kasační stížnost je důvodná.

[18] Podstata věci tkví v odpovědi na otázku, zda byly splněny podmínky pro zastavení řízení o žádosti stěžovatele s odkazem na § 66 odst. 1 písm. c) správního řádu, a pokud ano, zda byly správní orgány povinny posoudit přiměřenost tohoto procesního (nikoli meritorního) rozhodnutí z hlediska rodinného a soukromého života stěžovatele.

[19] Jde-li o podmínky zastavení řízení, tyto podle názoru Nejvyššího správního soudu splněny byly. Na základě předloženého spisového materiálu totiž není pochyb, že stěžovatel jakožto žadatel o prodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu za účelem

pokračování

společného soužití rodiny „v určené lhůtě neodstranil podstatné vady žádosti, které brání pokračování v řízení“; viz § 66 odst. 1 písm. c) správního řádu.

[20] Doklad o úhrnném měsíčním příjmu rodiny a doklad o cestovním zdravotním pojištění představují zákonné náležitosti žádosti o prodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu [§ 44a odst. 4 ve spojení s § 42b odst. 1 písm. d) zákona o pobytu cizinců]. To ostatně ani stěžovatel nezpochybňuje a netvrdí, že by i bez těchto dokladů bylo možno pokračovat v řízení o jeho žádosti. To, co stěžovatel zpochybňuje, je, že vady žádosti neodstranil – tvrdí, že doklad o příjmu doložil ještě v průběhu prvostupňového řízení a doklad o pojištění v den, kdy jeho zmocněnec (A. M. T.) převzal usnesení o zastavení řízení; na základě toho pak stěžovatel dovozuje, že doklady dodal správnímu orgánu I. stupně včas. S tímto závěrem Nejvyšší správní soud nesouhlasí a s poukazem na obsah správního spisu připomíná, že usnesení o zastavení řízení ze dne 12. 10. 2025 (čtvrtek) bylo vypraveno dne 16. 10. 2023 (pondělí). Právě v tento den, kdy správní orgán I. stupně učinil projev vůle, která je obsahem správního rozhodnutí, navenek vůči adresátovi správního rozhodnutí, tedy stěžovateli, došlo k vydání rozhodnutí; viz k tomu § 71 odst. 2 písm. a) správního řádu: „Vydáním rozhodnutí se rozumí předání stejnopisu písemného vyhotovení rozhodnutí k doručení podle § 19, popřípadě jiný úkon k jeho doručení, provádí-li je správní orgán sám; na písemnosti nebo poštovní zásilce se tato skutečnost vyznačí slovy: „Vypraveno dne:““

[21] Vydáním rozhodnutí dne 16. 10. 2025 skončila první fáze řízení vedeného správním orgánem I. stupně, tj. Ministerstvem vnitra, které od tohoto okamžiku bylo svým rozhodnutím o zastavení řízení vázáno.

[22] Nutno dodat, že toto rozhodnutí bylo stěžovateli doručováno na adresu pobytu jeho zmocněnce, jenž zde nebyl zastižen, a bylo mu proto dne 17. 10. 2025 zanecháno poučení o vyzvednutí zásilky u provozovatele poštovních služeb, kde si rozhodnutí zmocněnec posléze převzal, a to dne 25. 10. 2025. Skutečnost, že stěžovatel v ten stejný den, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno stejnopisu písemného vyhotovení oznámeno, dodal správnímu orgánu I. stupně další doklady, na uvedených závěrech nemůže nic změnit. Jakmile Ministerstvo vnitra své rozhodnutí vydalo, jednalo se o platný správní akt, kterým bylo samo Ministerstvo vnitra vázáno ve formálním i materiálním smyslu. Na doložené doklady týkající se zdravotního pojištění cizince je tedy třeba nahlížet jako na doklady doložené až v odvolací fázi řízení, z čehož správně vycházel i krajský soud. Ten pak ve shodě s žalovanou odkázal na koncentraci řízení s tím, že k dokladům doloženým až v průběhu odvolacího řízení nelze přihlídnout.

[23] I tento závěr podle Nejvyššího správního soudu ob stojí. Smyslem koncentrace řízení je zajistit, aby nedocházelo k obstrukcím a správní řízení se odehrálo, pokud možno, už v prvním stupni, kdy má žadatel správnímu orgánu dodat potřebné podklady. To se v projednávaném případě evidentně nestalo, což se stěžovatel snažil napravit v odvolacím řízení, aniž by však vysvětlil, že se jedná o doklady, které nemohl doložit dříve, a proto k nim měla žalovaná přihlídnout; viz § 82 odst. 4 větu první správního řádu: „K novým skutečnostem a k návrhům na provedení nových důkazů, uvedeným v odvolání nebo v průběhu odvolacího řízení, se přihlídnou jen tehdy, jde-li o takové skutečnosti nebo důkazy, které účastník nemohl uplatnit dříve.“

[24] Žalovaná tedy k dodatečně doloženým dokladům ohledně zdravotního pojištění nepřihlédla na základě koncentrační zásady, což krajský soud akceptoval. Postupoval přitom v souladu s judikaturou Nejvyššího správního soudu, podle které k uplatnění této zásady a s tím spojené aplikaci § 82 odst. 4 správního řádu běžně dochází i ve věcech pobytu cizinců - viz např. rozsudky ze dne 8. 11. 2016, č. j. 5 Azs 115/2016-34, ze dne 19. 1. 2017, č. j. 10 Azs 206/2016-48, či ze dne 5. 11. 2020, č. j. 7 Azs 234/2020-32, zejm. bod [17] a tam citovanou judikaturu. V této části tedy kasační stížnost důvodná není.

[25] Jinak je tomu ovšem v další části, v níž stěžovatel poukazuje na nepřiměřenost rozhodnutí a dovolává se toho, aby byl posouzen dopad rozhodnutí do jeho rodinného a soukromého života. Stanovisko správních orgánů potažmo krajského soudu v tomto směru vycházelo ze závěrů judikatury, dle které v případě zastavení řízení o žádosti o vydání (prodloužení platnosti) povolení k dlouhodobému pobytu nepřichází posouzení přiměřenosti dopadů do soukromého a rodinného života žadatele v úvahu, jelikož o žádosti není věcně rozhodováno (viz zejm. rozsudek NSS ze dne 7. 1. 2022, č. j. 8 Azs 314/2019-39). Nicméně tyto závěry byly překonány již výše uvedeným rozsudkem rozšířeného senátu NSS ze dne 5. 11. 2025, č. j. 8 Azs 99/2023-65, který dospěl k závěru, že „*správní orgán je povinen s ohledem na čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod posuzovat přiměřenost dopadů rozhodnutí do soukromého a rodinného života cizince i v případě, jsou-li dány důvody pro vydání rozhodnutí o zastavení řízení dle § 66 odst. 1 správního řádu. Přiměřenost posuzuje správní orgán vždy, je-li možnost zásahu patrná z okolností věci, ze spisu či ji cizinec tvrdí*“ (bod [52]).

[26] Převezeno na nyní posuzovaný případ stěžovatele to znamená, že krajský soud pochybil, pokud napadeným rozsudkem nezrušil rozhodnutí žalované, která se odmítla otázkou přiměřenosti zabývat s odkazem na skutečnost, že řízení o žádosti stěžovatele bylo zastaveno. Na základě závěrů rozšířeného senátu NSS nemůže tento závěr obstát. Naopak bylo povinností žalované posuzovat přiměřenost zásahu do rodinného a soukromého života stěžovatele, u něhož jakožto nezletilého nejen v době podání žádosti, nýbrž i v době vydání rozhodnutí žalované, byl tento zásah patrný z povahy věci – účelem dlouhodobého pobytu, jehož prodloužení stěžovatel požadoval, bylo společné soužití s matkou. Na nedostatečnost posouzení přiměřenosti dopadů do svého soukromého a rodinného života navíc stěžovatel výslovně poukazoval v odvolání, stejně tak jako v žalobě, v níž poukazoval i na skutečnost, že měl být k dané otázce vyslechnut. To krajský soud odmítl, ovšem jeho závěry jsou v rozporu s obecnými závěry vyslovenými v aktuálním rozsudku rozšířeného senátu č. j. 8 Azs 99/2023-65, které jsou ve věci stěžovatele plně aplikovatelné.

5. Závěr a náklady řízení

[27] Nejvyšší správní soud shledal kasační stížnost důvodnou, a proto v souladu s § 110 odst. 1 s. ř. s. rozsudek krajského soudu zrušil.

[28] Zruší-li Nejvyšší správní soud rozhodnutí krajského soudu, a pokud již v řízení před tímto soudem byly pro takový postup důvody, současně se zrušením rozhodnutí krajského soudu může sám podle povahy věci rozhodnout o zrušení rozhodnutí správního orgánu (§ 110 odst. 2 písm. a) s. ř. s.). V dané věci by krajský soud v souladu s vysloveným závazným právním názorem neměl jinou možnost než rozhodnutí žalované zrušit a věc jí

pokračování

vrátit k dalšímu řízení. Nejvyšší správní soud proto v souladu s § 110 odst. 2 písm. a) ve spojení s § 78 odst. 1 a 4 s. ř. s. rozhodl tak, že sám rozhodnutí žalované zrušil a věc jí vrátil k dalšímu řízení.

[29] V dalším řízení bude žalovaná postupovat podle závazného právního názoru vysloveného v tomto rozsudku Nejvyššího správního soudu [srov. § 110 odst. 2 písm. a) ve spojení § 78 odst. 5 s. ř. s.]. To konkrétně znamená, že žalovaná musí posoudit přiměřenost dopadů prvostupňového rozhodnutí o zastavení řízení do soukromého a rodinného života stěžovatele ve světle všech relevantních kritérií; viz k tomu § 174a odst. 1 zákona pobytu cizinců (délka pobytu na území ČR, věk, povaha a pevnost rodinných vztahů, ekonomické poměry, společenské a kulturní vazby v ČR, intenzita vazeb v domovské zemi apod.). K tomu, co má být důsledkem, dospěje-li žalovaná k závěru, že dopady rozhodnutí jsou nepřiměřené, Nejvyšší správní soud odkazuje na odůvodnění rozsudku rozšířeného senátu č. j. 8 Azs 99/2023-65, z něhož je zřejmá možnost prolomit zásadu koncentrace a zohlednit též doklady doložené až v odvolacím řízení. A nejsou-li doklady kompletní, jak nad rámec nosných důvodů svého rozhodnutí naznačil krajský soud potažmo žalovaná (viz doložení jen části dokladu o příjmu rodiny, resp. nedoložení dokladu o zdravotním pojištění na celou dobu pobytu), pak Nejvyšší správní soud zdůrazňuje, že podle názoru rozšířeného senátu je nutno i v takové situaci „zohlednit případnou intenzitu zásahu do soukromého a rodinného života a poměřit ji s mírou, v jaké cizinec nesplnil svou povinnost doložit veškeré potřebné podklady či nenaplnil veškeré hmotněprávní podmínky pro požadované pobytové oprávnění. Posouzení přiměřenosti (posouzení přiměřenosti na základě čl. 8 Úmluvy s přihlédnutím k situaci v ČR i zemi původu) musí být vždy individuální. Zároveň platí, že čím větší je zásah do zaručených práv, tím spíše není nutno trvat na doložení veškerých podkladů či striktním naplnění všech hmotněprávních podmínek, a naopak“ (bod [49]).

[30] V případě, že Nejvyšší správní soud zruší rozsudek krajského soudu a současně zruší i rozhodnutí žalovaného správního orgánu podle § 110 odst. 2 s. ř. s., je povinen rozhodnout kromě nákladů řízení o kasační stížnosti i o nákladech řízení, které předcházelo zrušenému rozhodnutí krajského soudu (§ 110 odst. 3 věta druhá s. ř. s.). Náklady řízení tvoří v tomto případě jeden celek, Nejvyšší správní soud tak rozhodl o jejich náhradě výrokem vycházejícím z § 60 odst. 1 ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatel byl ve věci úspěšný, a NSS mu proto přiznal náhradu nákladů řízení, které důvodně vynaložil.

[31] Stěžovatelovy náklady řízení jsou tvořeny v první řadě náklady na zastoupení. V řízení před krajským soudem i před Nejvyšším správním soudem byl stěžovatel zastoupen advokátem Mgr. Markem Eichlerem, proto mu náleží náhrada nákladů spojených s tímto zastoupením. Pro určení její výše se použije v souladu s § 35 odst. 2 s. ř. s. vyhláška č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), a to z části ve znění účinném do 31. 12. 2024 (viz čl. II vyhlášky č. 258/2024 Sb.).

[32] Náklady stěžovatele na řízení před správními soudy z části spočívají v částce odpovídající odměně advokátovi ve výši 2 x 3 100 Kč za 2 úkony právní služby, tj. převzetí a přípravu zastoupení a podání žaloby [§ 7 bod 5, § 9 odst. 4 písm. d) a § 11 odst. 1 písm. a) a d) advokátního tarifu, ve znění účinném do 31. 12. 2024], a ve výši 1 550 Kč za úkon, za který náleží odměna v poloviční výši, tj. za návrh na přiznání odkladného účinku žaloby [§

7 bod 5, § 9 odst. 4 písm. d) a § 11 odst. 2 písm. a) a odst. 3 advokátního tarifu, ve znění účinném do 31. 12. 2024]; a dále v paušální náhradě hotových výdajů advokáta ve výši 3 x 300 Kč za tyto úkony právní služby (§ 13 odst. 4 advokátního tarifu, ve znění účinném do 31. 12. 2024), tj. 8 650 Kč. Ve zbytku náklady na řízení před správními soudy spočívají v částce odpovídající odměně advokátovi ve výši 2 x 4 620 Kč za 2 úkony právní služby, tj. účast na jednání před krajským soudem a podání kasační stížnosti [§ 7 bod 5, § 9 odst. 5 a § 11 odst. 1 písm. d) a g) advokátního tarifu, ve znění účinném od 1. 1. 2025], a ve výši 2 310 Kč za úkon, za který náleží odměna v poloviční výši, tj. za návrh na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti [§ 7 bod 5, § 9 odst. 5 § 11 odst. 2 písm. a) a odst. 3 advokátního tarifu, ve znění účinném od 1. 1. 2025]; a dále v paušální náhradě hotových výdajů advokáta ve výši 3 x 450 Kč za tyto úkony právní služby (§ 13 odst. 4 advokátního tarifu, ve znění účinném od 1. 1. 2025), tj. 12 900 Kč.

[33] Stěžovatelovy důvodně vynaložené náklady na řízení se dále sestávají ze zaplacených soudních poplatků: 3 000 Kč a 1 000 Kč za žalobu a návrh na odkladný účinek žaloby, 5 000 Kč a 1 000 Kč za kasační stížnost a návrh na odkladný účinek kasační stížnosti, tj. 10 000 Kč.

[34] Žalovaná je proto povinna zaplatit stěžovateli na náhradě nákladů řízení k rukám jeho zástupce celkovou částku 31 550 Kč, a to do 30 dnů ode dne právní moci tohoto rozsudku.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné (§ 53 odst. 3, § 120 s. ř. s.).

V Brně dne 5. prosince 2025

JUDr. Viktor Kučera
předseda senátu